

DOLGOZÓK IRJÁK A TANÁCSVÁLASZTÁSOKRÓL

Ha kell, fegyverrel kezünkben védjük dolgozó népünk békéjét

Szüleim gyári munkások voltak, édesapám a Varga kötélgárban dolgozott, anyám pedig a Szegedi Kenderfonóba járt. Éjt, nappalt egytétve dolgoztak, mégis épp, hogy csak szűkösen megélhettünk. Mindig szerettem volna továbbtanulni, de a hat elemi is épphogy csak elvégezhettem, mert dolgozni kellett nem nekem is.

Különböző kapitalista vállalatoknál dolgoztam, „munkabéremnek” nevezett alalmazásért és amikor odaért az idő, besoroztak katonának. De ott is csak eszköz voltam a mult rendszer urai kezében, különböző sovinszta nacionalista hatalmi törekvéseik érdekében.

Döntően megváltozott az én életem is, amikor a felszabadulás után az államosított Magyar Kender dolgozója lettem. „Azért a munkámért, amiért azelőtt semmire se becsültek, élmunkásjelvényt kaptam. Ekkor tanultam meg szeretni a nagy szocialista Szovjetuniót, ekkor mértem föl magam előtt igazán, mennyit kaptam én is a hős Szovjet Hadseregétől.

Csakhamar megértettem azt, hogy az én jólétemet és dolgozó társaim boldogulását nem nézik jó szemmel ellenségeink. Úgy éreztem, ott a helyem a Néphadseregben. Így kerültem Pártunk jóvoltából tiszt iskolába, ahonnan, mint főhadnagy jöttem ki, s azóta is a Néphadseregben dolgozom. Mi, a Néphadsereg tagjai a tanácsok sikeres megválasztásáért vívott harcban is kivesszük részünket, de ha kell, fegyverrel a kezünkben védelmezzük öt éves tervünket, népünk békéjét.

Dolgozó népünk boldogulásáért, eredményeink és építő munkánk megvédéséért örömmel és határozottan boldogsággal szavazok vasárnap a Népfontra.

Gécsei Imre főhadnagy

TUDOMÁNYOSSÁGUNK JÖVŐJÉRE IS ADJUK SZAVAZATUNKAT

Nehéz lenne felsorolni azt a sok segítséget, amit a Magyar Népköztársaság Kormányzata a tudománynak és művelőinek nyújt. Hogy csak a saját szakmámról, a matematikáról szólnék, íme néhány adat: 1938-ban az egész országban mindössze 8, ma 17 egyetemi tanszéken oktatják a matematikai tudományokat: a tanszemélyzet létszáma még ennél is sokkal nagyobb arányban emelkedett. 1922 óta volt ugyan egy nemzetközi tekintélyének örvendő matematikai szakfolyóiratunk, a szegedi egyetem Bolyai Intézete által kiadott Acta Scientiarum Mathematicarum, de ez is csak akadozóval tudott megjelenni — 22 év alatt összesen tíz kötet. 1946 óta máris négy új kötet jelenhetett meg, sőt ezenkívül két újabb hasonló színvonalú és nemzetközi súlyú matematikai folyóiratunk is van: az Akadémiáé és a debreceni egyetemé. Ezeknek további folyamatos megjelenésük is biztosított.

Könyvtárunk állományát állandóan fejleszthetjük s Nyugat-Európában ma aligha akad még egy olyan teljes matematikai könyv és folyóirattár, mint a szegedi Bolyai Intézete. Eddig egyetemi hallgatóink jórészt külföldi tankönyvekre szorultak, ezek azonban nehezen hozzáférhetők, drágák voltak és nyelvi nehézséget is jelentettek. Viszont ma olyan hatalmas hazai tudományos könyvkiadó tevékenység indult meg, amelyre régen gondolni sem lehetett.

A tudomány tehát élvezni nálunk a szocialista társadalom minden megbecsülését és támogatását. A tudomány munkásai

jól tudják, becsületbeli kötelezettséget is jelent számukra: hogy munkásságukban a néphez való hűség szelleme, a néphez való ragaszkodás, a nép érdekeinek szolgálata vezesse őket. Most, amikor a tanácsok tagjai, köztük a magyar tudomány számos képviselőjét választjuk meg, tudjuk, hogy a szocialista magyar államra, s benne hazai tudományosságunk jövőjére is adjuk szavazatunkat.

Szőkefalvi Nagy Béla

Kossuth-díjas egyetemi tanár.

Vasárnap elsőnek akarok a Népfontra szavazni

Egyszerű dolgozó paraszt vagyok, a multban mások cselédje voltam, így küzdöttem egészen a felszabadulásig. A népi demokrácia juttatott nyolc hold földet, azon gazdálkodom. A felszabadulás óta számtalan előnyét élveztem már népi demokráciánk támogatásának. De az a nagy esemény, ami előtt most állunk, arra késztet, hogy ceruzát, s papírt vegyek a kezembe és leírjam azt, amit érzek és gondolok. A felszabadulás óta hatalmas változás történt az ország vezetésének minden ágaiban, de mondatom, hogy a tanácsválasztás ennek a koronája.

A vezetők már eddig is egyre többen a dolgozók közül kerültek ki, de mégsem volt olyan közvetlen kapcsolatunk velük, mint ezután lesznek. Úgyes-bajos dolgaink leginkább a közigazgatáshoz tartoztak, de ott akárhogy is igyekezték már az utóbbi időben a bürokráciát kiszorítani, mégsem volt teljesen a dolgozó nép közigazgatása. Akik sorunkat intézték, nem ismerték alaposan a parasztok problémáit. De most, úgy látom, gyökeres változás lesz, hiszen tőlünk is, az Onca-telepről Gera András van a tanácsba jelölve, akit már gyerekkora óta ismerünk, hiszen együtt nőttünk fel, együtt gürcöltünk mindig a megélhetésünkért. Az olyanokra, mint Gera András — és a többiekre is — biztosan számíthatunk, hogy a tanácsban ügyeinket gyorsan és jól elintézik.

En, mint egyenlő dolgozó paraszt, örülök és hiszok a tanácsok működésében. Vasárnap elsőnek akarok a Népfontra szavazni.

NAGY JÁNOS
Onca-telep 16.

A tanácsok megválasztása boldogabb jövőt biztosít számunkra

A mult rendszer hanyagsága miatt sok elintézni való akad Petőfi-telepen. A multban hiába kértük a kutakat, világítást, senki sem törődött kérésünkkel. Vízért kiló, métereket kellett gyalogolni sárban, hóban. A Petőfi-telepen a betonút mentén a 45-ös, 23-as, 21-es utca sarkára kútfolyót kérnek a dolgozók. De kéri azt is, hogy az 54-es és 58-as utcák összekötő kocsijátárhidat szélességét ki. Népboltot kérnek a 24-es utca sarkára, hogy a 16-os utcától a 34-es utcában lakóknak ne kelljen Fodor-telepen beszerezni a napi szükségleteiket. A telep dolgozói érzik és tudják, hogy a tanácsok megválasztása, a Párt irányítása mellett boldogabb jövőt biztosít számunkra. Ezért szavazunk vasárnap a Népfontra jelöltjeire és azért, hogy ezzel is megszilárdítsák a békét.

Arató János
lemezgyári ifjúmunkás.

„Most boldogan olvasom a jelöltek listáján Sztárin Mladen nevét...”

Azt, hogy délszláv vagyok, csak a felszabadulás óta merem hangoztatni. A felszabadulás előtt üldözték szüleimet, de még engem is, pedig még gyerek voltam. A nevünk csak „vad rác” volt. Még a gyerekek is így kiabáltak ránk az iskolában. Az édesapámat nem egyszer csak azért, mert szerb anyanyelvű volt, kékre-zöldre verték a csendőrkör. Alig telt el olyan hét, hogy házkutatást ne tartottak volna valamilyen ürüggyel nálunk. Ha meghalották, hogy anyanyelvünkön beszélünk, durván rántkátadtak, hogy „magyarul beszéljenek, mert magyar kenyeret esznek”.

Mostmár másként van. Ez megmutatkozik minden vonalon a felszabadulás óta. A délszlávok is éppen úgy kaptak földet és jogot, mint a magyarok, nyugodtan beszélhetünk, tanulhatunk anyanyelvünkön. A felszabadulás előtt egyetlen délszlávnak sem volt szavazati joga, azt mondták: „politikailag megbízhatatlanok”. Most boldogan olvasom a jelöltek listáján, többek között Sztárin Mladen nevét, aki apámnak is legjobb barátja.

Vagy ott van Jovanov Bogdán dolgozó paraszt neve is. Mostmár nem csak szavazhatunk, hanem úgy választhatunk, hogy a mi ügyünket is közülünk valók képviselik majd a tanácsban. Ezt elsősorban a Magyar Dolgozók Pártjának és mindannyiunk szeretett vezérének, Rákosi Mátyásnak köszönjük.

Vladiszávjev Danica
Szőreg, Petőfi.u. 128

„Ezek a tanácsban a mi érdekeinket képviselik”

Itt, a Táncsics termelőcsoporthoz jóval a tanácsválasztás napja előtt befejeztük az őszi vetési munkákat. En 72 éves vagyok, de a nyáron úgy tudtam dolgozni, hogy a félévi elszámolásuk 4000 forintot kaptam. Ebből téli meleg ruhákat, cipőket s leányomnak tűzhelyet, a kis unokámnak, meg nekem pedig egy öltöny ruhát vásároltunk.

A jó eredményeket nem csak jó munkával értjük el. Semmi sem volt, amikor a csoport megalakult. A népi demokrácia tette lehetővé azt, hogy közösen gazdálkodhatunk, de azt is, hogy ilyen jó eredményeket érünk el. Az állam nem csak hasznos tanácsokat és útmutatást adott, de kaptunk hosszulejára hiteket, anyakocákat és teheneket is. Termelési szerződésekkel biztosítottuk a termények eladását.

A tanácsok megalakulásával még sűrűbben és gyorsabban jutnak el hozzánk ezek a támogatások és tanácsok. A Népfontra listáján olyan dolgozók nevei szerepelnek, akik mi közülünk valók. Innen a csoportból Bálint Jánosné is jó munkájával érdemelte ki, hogy a tanács tagja legyen. Katona Antal szintén a mi csoportunk tagja. Ezek a tanácsban a mi érdekeinket, a dolgozó magyar nép érdekeit képviselik. Bizalommal fordulunk hozzájuk, mert tudjuk, hogy a dolgozó nép ügyét nem halasztgatják el, hanem minden tudásukkal a dolgozó népet szolgálják.

RACZ ANTAL, Táncsics tiszcs.

Ezért kell a kisiparosnak is a Népfontra szavazni...

En pártunkon kívüli kisiparos vagyok, de sok évtizedes tapasztalatom és az a körülmény, hogy a Párt annyira felkarolt minket, véleményem szinte kinyilatkoztatásra kész. Magam és velem együtt minden szorgalmas, becsületes dolgozó kisember a legnagyobb örömmel és bizalommal fogadta a tanácsválasztások híreit, mert élénken emlékszünk még a multban tapasztalt, mindent elsöprő válságokra, amikor nem a munkának, hanem a protekciónak volt egyedül becsülete.

A felszabadulás a mi jobb életünket is meghozta, amikor nem szűgyen egyszerű kisembernek lenni, amikor megbecsültek a tudásunkat és szorgalmunkat. Kap-

Mi magunk vettük kezünkbe az ország irányítását

Vasárnap érkezünk el ahhoz a történelmi jelentőségű naphoz, amikor minden hazáját és családját szerető magyar dolgozó szavazatát a Népfontra adja le. Ha visszapillantok a felszabadulás előtti időkre, bizony keserűség fog el. Egyik városból a másikba gyalog esatangoltam, munkát koldulni. Ha akadt is, a keresetet úgy szabta meg a „mindenható” munka-

adó, hogy a kereset kevés volt ahhoz, hogy megéljek. Csak éppen arra volt elég, hogy éhen ne haljak a családdal és állandóan ki voltam téve annak, hogy a kis fizetéssel együtt a munkakönyvemet is kikapom, ami sajnos, sokszor előfordult. Ilyenkor mindig kezdtem előlről a kilincseltést. Voltam uradalomban hónaposmunkás, napszámos, dolgoztam kis- és nagy-műhelyekben és a munkaadók, mintha összebeszélték volna, egyformán zsákmányoltak ki.

1944-ben, amikor a dicsőséges Szovjet Hadsereg hős katonái levették a magyar nép kezéről is a bilincseket, én is szabad ember lettem. A dolgozó nép átvette a hatalmat és mi magunk vettük kezünkbe az ország irányítását. Biztos keresetünk lett és ma már én sem félek attól, hogy gyermekeimnek nem tudom megkeresni a mindennapi kenyeret, a szükséges ruhadarabokat.

Vasárnap boldogan megyek az urna elé és a Népfontra adom le szavazatomat. A tanácsválasztások még fokozottabban biztosítják majd felemelkedésünket és szavazatommal, tudom, gyermekeim jövőjét is megalapozom. Tudom, a tanácsokba a mi képviselőink kerülnek be, akik a Párt irányításával még fokozottabban viszik előre az egész dolgozó nép ügyét.

Szatmári József
dohánygyári dolgozó

A DOLGOZÓ NŐ A NÉPFONTA SZAVAZ — GYERMEKEI JÖVŐJÉRE SZAVAZ!

Vasárnap én is, mint a többi dolgozó társam, a Népfontra adom le szavazatomat, hogy ezzel is biztosítsam a békét és a szocializmus építését. Azt akarom, hogy a Párt irányításával továbbra is haladjunk azon az úton, amely a felemelkedés felé vezet és soha, de soha ne jöjjön vissza többé a felszabadulás előtti, reménytelen állapot.

1924 óta dolgozom a Szegedi Kendergyárban és tudom, milyen volt azelőtt a munkás sorsa. Ott állt az én hátam mögött is Kocsik művezető „úr” és jaj volt, ha egy perc-re is megálltam. De nemcsak ne-

kem, hanem minden dolgozó társamnak! Jött a pengős, kétpengős büntetés. Mi nők még jobban éreztük a kizsákmányolást, mint a férfiak, mert nekünk nem fizettek egész bért, hiába végeztünk egész munkát. Szinte nem is vettek bennünket emberszámba.

A gyermekemet az utca nevelte fel, mert nem volt ahol elhelyeztem volna. Nekem pedig dolgozni kellett, ha nem akartam, hogy a gyermekemmel együtt éhenhaljak. Fizetésem hetenként 21 pengő volt és ezért hetvenkét órát kellett dolgoznom.

A felszabadulás után a többi dolgozóval együtt én is szabad lettem. Munkám után megbecsülnek. 1947-ben élmunkásjelvénnel tüntettek ki. Azóta is 1000 forint jutalmat kaptam. Fizetésem ma 48 órára 160 forint és napról-napra jobb a helyzetem. Nem áll a hátam mögött a hajcsár és nem érzem magamat kizsákmányoltnak.

Az országunk rohamosan fejlődik és szépül. Új gyárak nőnek ki a földből a szorgalmas dolgozók munkája által. Az üzemekben korszerű napköztiotthonokban vigyáznak a dolgozók gyermekeire és nem kell már az utcára zavarni őket, ha a szülei dolgoznak.

Es még számos eredmény hirdeti azt, hogy a dolgozók államában a dolgozók érdekében történik minden. Eppen ezért szavazok boldogan a Népfontra. Azt akarom, hogy az öt éves tervünket mielőbb befejezzük, békében építhessük hazánkat és megakadályozzuk az imperialisták aljas háborús próbálkozásait.

Bordács Eszter
a Szegedi Kender kártolónője,

Büszkeség tölt el, hogy most először szavazok

A tanácsválasztás sikeréért lelkes munka folyik üzemenkben. Mindnyájan tudjuk és érezzük annak jelentőségét, hogy ezentúl ügyeink elintézését a közülünk megválasztott dolgozókra bizzuk.

Különös izgalom és büszkeség tölt el, hogy most először szavazhatok. Visszagondolok a mult rendszerben az ifjú pártos helyzetére, mikor a jogok még papíron is alig voltak meg. A fiataloknak egyedül csak a kiszolgáltatottsághoz volt meg a „joga”. Azért vagyok most büszke és boldog, mert szabad országban élhetek és élhetek jogaimmal is. Most a tanácsokba bekerülő fiatalok feladata, hogy az ifjúság nevelését és fejlődését előbbre vigyék. Tu-

dom, hogy ez így lesz, mert biztosíték erre Pártunk helyes iránymutatása és a mögötte felzárkózó lelkes dolgozó tömegek. Biztosíték az is, hogy a tanácsba olyan fiatalok és felnőttek kerülnek, akik már jó munkájukkal kiérdemelték ezt a megtiszteltetést. Büszkék vagyunk az üzemenkben dolgozó Zsüros Ferenc ifjúmunkás, tanácstagjelöltre, aki 120 százalékos teljesítményével harcol a tanácsválasztás sikeréért.

Még szebb és virágzóbb országot akarunk, melynek mi, fiatalok vagyunk az örökösei. Ezt akarom és ezt segítem elő, amikor a Népfontra szavazok.

Arató János
lemezgyári ifjúmunkás.

tunk új vevőkört is, az azelőtt koldusszegény kisparasztságban, amely ma könnyedén vásárol nálunk izléses berendezéseket.

Azért kell nekünk vasárnap az urnához járulni és a Népfontra szavazni, mert ezzel nyomatékosan tehetünk hitet béké- vágyunk és hazaszeretetünk mellett. Van még egy szempont, amit mindnyájan tudunk, ez pedig, hogy legjobbjainkat látjuk a jelöltek között, a közülünk való dolgozókat, — míg azelőtt csak a megfizetett korteseket láthattuk, azokat is csak a választásokig.

Demokratikus üdvözléssel:

Gradiskay László,
asztalosmester, Valéria-tér 11.